

efter anmodning fra medlemsstater og i samråd med ECOSOC at yde teknisk bistand på menneskerettighedernes område, idet de allerede i så henseende eksisterende programmer (jfr. 8. plenarforsamlings resolutioner om fremme af beskyttelse af kvindernes rettigheder, forhindring af forskelsbehandling og beskyttelse af minoriteter og 9. plenarforsamlings resolution om informationsfrihed) inkorporeres i et bredere program, der benævnes „Rådgivende virksomhed på menneskerettighedernes område“.

På forslag af Canada indsattes i resolutionen en bestemmelse om, at ECOSOC skulle forelægge den 13. plenarforsamling en vurdering af hjælpeprogrammet, herunder en udtalelse om, i hvilket omfang dette har fremmet FN's mål på menneskerettighedernes område, samt en indstilling om programmets videreførelse.

Resolutionen bekræftedes den 14. december 1955 af plenarforsamlingen med 51 stemmer (herunder Danmark og Norge), medens 5 (de samme som i udvalget samt Frankrig) afholdt sig fra at stemme.

4. Rekommandationer

vedr. international respekt for folkenes og nationernes selvbestemmelsesret.

(Dagsordenens punkt 29).

På forslag af Afghanistans repræsentant vedtog 3. udvalg at udsætte behandlingen af dette spørgsmål til 11. plenarforsamling. Udsættelsen, som støttedes af Iran og Pakistan, motiveredes med, at det ellers ikke ville være udvalget muligt at nå at tilendebringe drøftelserne af de øvrige spørgsmål på dagsordenen.

Plenarforsamlingen bekræftede uden afstemning udvalgets beslutning i sit møde den 14. december.

5. Konvention om gifte kvinders nationalitet.

(Dagsordenens punkt 63).

Som grundlag for drøftelsen af dette spørgsmål forelå et af ECOSOC udarbejdet konventionsudkast, som dog ikke blev færdigbehandlet under plenarforsamlingen. Efter at have vedtaget udkastets præambel og artikel 1—3 besluttede 3. udvalg at henvise art. 4—11 til behandling i 6. udvalg med henblik på sagens juridiske sider; dette udvalg vedtog imidlertid at tilbagesende

artiklerne til 3. udvalg med henstilling om, at 3. udvalg formulerede sin anmodning med større præcision. De skandinaviske lande, som havde stemt for sagens oversendelse til 6. udvalg, og som var tilhængere af realitetsbehandling straks, stemte følgelig imod, at sagen påny skulle tilbagesendes til 3. udvalg, idet en sådan tilbagesendelse åbenbart var ensbetydende med udsættelse til 11. plenarforsamling.

Til støtte for konventionsudkastet udtaltes især, at det måtte tillægges værdi at nå frem til større ensartethed i de bestemmelser, som regulerer statsborgerskabsforholdene ved ægteskab mellem personer af forskellig nationalitet, ligesom det var af betydning, at en gift kvindes nationalitet ikke automatisk skal afhænge af ægtefællens statsborgerskab. Imod udkastet gjordes bl. a. fra hollandsk side gældende, at princippet om familiens enhed burde have overvægt. USAs delegerede fandt, at spørgsmålet ikke burde udskilles fra dets sammenhæng med indfødsretslovgivning i almindelighed, og ønskede udkastet henvist til folkeretskommissionen.

3. udvalgs vedtagelse af udkastets præambel og art. 1—3 skete med 35 stemmer (herunder de 4 nordiske lande) imod 3 (Afghanistan, Tyrkiet og USA), medens 13 (herunder Nederlandene) afholdt sig fra at stemme.

På et møde den 14. december 1955 tog plenarforsamlingen uden afstemning de af 3. udvalg vedtagne bestemmelser til efterretning, ligesom det bestemtes at sætte sagen på den foreløbige dagsorden for plenarforsamlingens 11. samling.

6. Sikkerhed for kommercielle luftfartøjer, der flyver i nærheden af eller uagtsomt overflyver statsgrænser.

(Dagsordenens punkt 61).

Spørgsmålet var optaget på dagsordenen på forslag af Israel, som i 3. udvalg forelagde et resolutionsudkast, der med en af Afghanistan foreslået mindre ændring vedtoges med 35 stemmer (herunder de skandinaviske lande), idet 13 (østblokken og de arabiske lande) afholdt sig fra at stemme.

I henhold til resolutionen, som godkendtes af plenarforsamlingen den 14. december 1955 med 45 stemmer (heriblandt de 4 nor-